

YOUNG ADULT

Kate Murray

BOJ JOUNÍCI S NICOTOU

*Sřez se monster
ve svém nitru*

URBAN FANTASY

COSMOPOLIS

Kate Murray

BOJ JOUNÍCI
S NICOTOU

*Střez se monster
ve svém nitru*

*Ahoj, mami.
Tato knížka je pro tebe.*

KAPITOLA PRVNÍ

K bokům mantichory se lepila mlha, šarlatový kožich se jí leskl vlhkostí. Uličkou zaburácelo varovné vrčení. Bestie zašvihala ocasem zakončeným ostnem. Pozvedla jsem kuši. Zbývalo mi možná tak třicet sekund, než zaútočí. Najednou zavrčela znova, ale přitom se jí zubatá morda ani nehнула, což mohlo znamenat jen – a do háje. Z přítmi se do tlumeného světla jediné svítící pouliční lampy vynořila druhá stvůra a přidala se ke své společnici. V jejích zapadlých očích vířily stíny.

Sevřela jsem pevně čelisti, abych se samou panikou hystericky nerozesmála. Dvě mantichory. Jedna sama o sobě byla klasifikována jako *obrožení čtvrtého stupně. Extrémně nebezpečná, vysoké riziko*. Co pak teda znamenalo, když tam byly dvě? Jistá smrt?

A já si na ně vzala kuši. Skvěle, Priscillo. *Výborná práce*.

Ustoupila jsem o krok. Pořád jsem měla šanci se se ctí stáhnout.

Vtom na mě zleva vyskočila další mantichora, štíří ocas prohnutý nad zády ve zjevně útočném postavení. Byla blíž než obě ostatní. Počkat. Ony jsou tady tři? Otočila jsem se k ní čelem a namířila kuši. Fakt jsem nechápala, že jsem si vybrala *kuši*. Zmáčkla jsem spoušť

a do tváře bestie se zabodla střela naplněná sérem. Jed ji okamžitě usmrtil a já rychle nabijela další střelu, jenže druhá z těch potvor mi byla už příliš blízko zprava a ta první – moment, kam se poděla ta první? Prudce jsem se obrátila, pohlédla do rozevřeného chřtánu plného tesáků a...

Bliklo mi před očima a všechno zčernalo. Ze tmy se vynořila svítící písmena, zdvořile mi sdělující: SIMULACE SELHALA. ZEMŘELA JSTE.

Strhla jsem si z hlavy visor a s povzdechem se odstrčila od stolu. Kdo vůbec takhle blbou simulaci navrhoval? Mantichory jsou přece samotáři. Nikdy k nám nepronikají ve smečkách.

Skoro jako kdyby se mi snažili *pomocť* neuspět.

Hmm, přišlo mi, že tohle sis zvorala ty sama, ozvala se Myška ze svého pelíšku na nočním stolku. Kdyby sis vzala blaster...

„Ale no tak, tahle simulace byla fakt na pěst,“ namítla jsem své spoléčnici.

Myška popotáhla a zahýbala nosem. Takhle se hlodavci smějí – slýchávám to často. *Jistě, jistě. Může za to simulace.*

„Hej, ty máš být na mojí straně.“

To také jsem. Zacukal se jí čumáček. A proto vím, že sis úmyslně vybrala špatnou zbraň, abys neprošla.

Odkáslala jsem si. „Ehm, to si nech prosím tě pro sebe.“

Myška jako jediná věděla, že jsem se *snažila* neprojit. Naštěstí byla její mysl propojená pouze s tou mojí, takže nikdo jiný její sarkastické poznámky neslyšel a nemohl pochopit, o co jsem se pokoušela.

Naklonila jsem se v křesle ke straně a hodila pohledem na hodiny pověšené na protější zdi. Školní den byl u konce. Předstírala jsem, že nevidím blikající kurzor, který znamenal, že učitel píše poznámky

k mému pokusu simulaci zdolat, a odhlásila jsem se ze vzdělávacího systému Bojovníků s Nicotou.

Myška zacukala podrážděně fousky, ale už do mě dál neryla. Chápala, že můj názor v ničem nezmění – už se o to dříve pokoušela. Vyskočila z pelíšku, přeběhla po stole a nahoru po mé paži na své obvyklé místo na mém rameni. Vypnula jsem visor a pohodila ho na stůl k obrazovce vzdělávacího systému. Vedle ní ležel datapad se stupidně dlouhým seznamem simulací, které jsem potřebovala překonat, než jsem mohla složit svou druhou přísahu – přísahu služby.

Věděla jsem, že mi zabere celé *měsíce*, než je všechny dokončím. Což byl tak nějak můj plán.

A vůbec. I když jsem v dnešní simulaci selhala, určitě nebylo na škodu experimentovat s různými typy zbraní, přijít na to, co má své využití a co ne. Dobrý Bojovník s Nicotou by měl znát klady a zápory každé zbraně předtím, než složí druhou přísahu.

A hlavní důvod, proč jsem tohle celé dělala, byl ten, že jsem musela být lepší než jenom *dobrá*.

Vydala jsem se dolů po schodech mezi patry našeho vysokého, křivého sídla, posazeného na střeše starého skladu, jako kdyby ho tam někdo jen tak mimochodem přilepil. Snažila jsem se ignorovat transparenty s nápisem *Gratulujeme!*, které visely nad okny, a došla jsem do obývacího a kuchyně. Vyvolávaly ve mně starou, povědomou bolest, připomínaly mi, že jsem měla podobné, když mi bylo třináct a skládala jsem svou první přísahu – přísahu moci. Představovaly pro mě provokaci, byť takovou, kterou jsem vnímala jenom já.

Gratulujeme k tvojí neschopnosti, Priscillo!

Pak mi celá rodina skládala komplimenty a každý z nich pro mě byl jako rána kamenem do hrudi. Komplimenty! Jako kdyby nezáleželo na tom, jak slabou moc jsem dostala, jako kdyby ze mě i tak

v budoucnu mohla být nejskvělejší Bojovnice s Nicotou, podobná jako jsou ostatní.

Tenhle transparent byl ale pro moji neteř, ne pro mě, a tušila jsem, že její obřad přísahy moci nedopadne tak jako ten můj. Dostane moc hodnou jména rodiny Daalmanů – tak jako všichni ostatní. Bude to něco, co přijme a bude užívat s hrdostí. Moc, kvůli které se nebude muset usklíbnout pokaždé, když na ni jen pomyslí.

Ona mezi ně zapadne.

A my tomu budeme všichni přihlížet. Tohle bude za strašně dlouhou dobu první obřad přísahy moci, kterého se zúčastní úplně všichni Daalmanovi. Pořád jsem úplně nechápala, jak se zrovna tohohle bouřlivého prosince stalo, že moje rodina dokázala domluvit setkání všech jejích členů na jednom místě. Naposledy se to povedlo před šesti lety, když jsme se zvládli všichni sejít na babiččiny narozeniny. Od té doby se toho hrozně moc změnilo – například jsme měli v našich řadách docela nového Daalmana, moji nejmladší neteř –, a přitom se vlastně nezměnilo nic. Babička byla stále mocná a panovačná. Moje matky byly pořád stejně dramatické a vytížené. Mé sestry byly stále třemi různými verzemi chaosu. A já je stále všechny stejně šíleně zbožňovala. Možná nám ta domluva na dalším setkání zabrala šest let, protože nám vždycky tak dlouho trvá, než se ze sebe navzájem vzpamatujeme. Nebo to tak možná prostě chodí, když jste rodinou lovců monster s úkolem chránit lidstvo a zlo si pro vaše rodinné sešlosti dovolenou brát nebude.

Zvedl se vítr, do oken zabušily kroupy a mě kdesi vzadu uvnitř hlavy cosi zasvědilo. Zavřela jsem oči, vytěsnila všechny zvuky ošklivého počasí a zaposlouchala se svým *jiným* smyslem. Dole před vstupními dveřmi se vyřinula energie Nicoty, chutnající mi na kořenu jazyka sladce a spáleně jako tmavý karamel. Vrhla jsem

se dolů ze schodů, proběhla vstupní halou a prudce otevřela těžké ocelové dveře. Na prahu stála babička. Z ramen si setřásala sněhové vločky a u nohou jí poskakovala Kosice.

„Babiko!“ vyhrkla jsem. Myška na mém rameni zapištěla na pozdrav.

„Priscillo,“ pronesla Babika. „Ani jsem nezazvonila.“

„Já vím, já tě vycítila...“

„Tak vycítila, hmm?“ Pozvedla jedno dokonale pěstěné obočí.

A sakra. „Ale já věděla, že k nám dorazíš.“

„Stejně jsi nemohla vědět, že jsem to já. Vycítila jsi jen energii Nicoty, dítě. Taky jsem mohla být vychytralý démon. Nebo jsem mohla být zatoulaný bahenní troll. Máš u sebe vůbec zbraň?“

Polkla jsem jakousi drzou poznámku a vrazila si prázdné ruce do kapes. Na chvíličku jsem zapomněla, jak beznadějně k ničemu jsem. Babiččina otázka to vědomí přivolala zpátky. Měla pravdu, samozřejmě. Nepoznám rozdíl mezi energií Nicoty, která je zdrojem naší moci, a nestvůry, pocházející ze zlé dimenze samé.

„Nemám, Babiko.“

„Nikdy bys neměla chodit beze zbraně. Příště prosím otevírej dveře ozbrojená,“ poučila mě. Nato vstoupila dovnitř, stáhla si vínově rudé kožené rukavice a nechala mě, abych si poradila s jejím obrovským kufrem a zavřela za ní. Kosice se jí celou dobu věrně držela po boku. Pak se ke mně Babika otočila. Matriarcha naší rodiny byla z Daalmanů nejmenší, ale s ubohou vetchou stařenkou by si ji spletl jen *normál*. V představách Babiku vidím pět metrů vysokou a naprosto nezničitelnou. Je průrazná a tvrdá, jedna z nejsilnějších Bojovnic s Nicotou v dějinách.

Přiložila mi na tvář suché dlaně a pohlédla mi do očí. Hladké šedivé vlasy měla poprášené sněhovými vločkami, a i přestože mi její

úvodní slova připomněla vlastní pocity nedostatečnosti, cítila jsem se pod jejím dotekem uvolněná a oceňovaná. Stále mě milovala. Měla upřímnou radost, že je zpátky.

„Prisillo. Má vrbo. Ráda tě vidím,“ pronesla. Pak se zazubila. „Co, máte vodku?“

„Tam co vždycky.“

„Výtečně. Dej svým matkám vědět, že jsem dorazila.“ Luskla prsty na Kosici, která jí vyletěla na rameno, a obrátila se ke schodům. Její výstup nahoru do kuchyně a do skříňky s alkoholem provázelo hlasité klik-klik-klikání podpatků. Babička brala volný čas *velice* vážně – možná proto, že ho moc často neměla.

Myška nespokojeně zacukala čeníškem. *Ani mě nepozdravila.*

„Nedělej uraženou. Kosice byla určitě jen trochu dezorientovaná po té teleportaci,“ zamumlala jsem a prstem ji pohladila po hlavě. To byl jeden z projevů babiččiny výjimečné moci – dokázala se bez jakékoli námahy přemístit na druhý konec světa tak rychle, že sníl ve vlasech jí ani nestačil roztát.

Hleděla jsem na gigantický kufr s odřenými rohy, jehož zipy prakticky praskaly ve švech. Už tak bylo dost těžké dostat ho přes práh. Matka Lydia by ho zvládla vynést do babiččiny ložnice ve čtvrtém patře pomocí telekineze. Nebo bych ho mohla přenechat šotkům – jsou to překvapivě silná stvoření.

Nechala jsem obří zavazadlo ve vstupní hale a zamířila chodbou do velicího střediska. V brífinkové místnosti byla ztlumená světla a otevřené dveře do Lydiiny kanceláře za sebou měly jenom tmu – vzpomněla jsem si, že je vlastně venku na lovu a likviduje pár otravných ghúlů, kteří sem pronikli včera večer. Dokořán zely i dveře do zbrojnice, kde spal na spodní polici Bosco, jeden ze šotků. Pod tváří měl složené vychrtlé šedivé ruce a z pootevřené

tlamy plné jehlicovitých zubů mu tekly sliny. Ty zuby byly jen na parádu. Šotci jsou vegetariáni a jediná stvoření Nicoty klasifikovaná jako *neškodná*. Abych ho nevzbudila, sebrala jsem z regálu otrávený vrhací nůž a zastrčila si ho za pas do džínsů. Jak jsem se plížila pryč, stvoření si hlasitě uprdlo. Sevřela jsem si nos a do očí se mi vrhnuly slzy. Možná jsou šotci krotcí, ale smrdí jako čiré zlo. Asi proto je většina divizí Bojovníků s Nicotou nezaměstnává. A taky proto, že mnoho z nás má problém pracovat po boku čehokoliv, co se narodilo v Nicotě, včetně věcí, které jednoznačně *nejsou* zlé.

Jenže máma, moje druhá matka tedy, si řídí věci po svém. *Spojenec je spojenec, ať už pochází odkudkoliv*, jak vždy říkává. V naší divizi to má celé na povel ona. Zatímco jsem se plížila chodbou, ona seděla u stolu v hlavní kanceláři a soustředěně civěla na řady monitorů před sebou. Na nich se na různých mapách světa vynořovaly nestálé růžové kaňky předpovídající aktivitu Nicoty, tedy označující oblasti, kde bylo předivo mezi naším vesmírem a zlou dimenzí nejtenčí. Místa náchylná k trhlinám, tak jako jsou zlomové linie náchylné k zemětřesením. Uprostřed toho všeho byl náš prostor, divize Oceánie, zahrnující rozsáhlý kontinent Novopacifického teritoria ležícího naproti bažinatým pobřežím Aotearoy. Menší mapy ukazovaly naše sousední teritoria od Utopených ostrovů po ošlehané okraje Jiho-východní Asie a Pan-Ameriky. Vypadalo to, že v celé Oceánii vládne klid – vysoce rizikové trhliny by se zobrazovaly oranžově. Hlášení od civilistů byla pak značena černými křížky a v tu chvíli byl na mapě jen jeden dál po pobřeží, a o ten se zrovna starala Lydia.

Pod obrazovkou, která ukazovala živé záběry z Lydiina headsetu, ležel stočený Kocour, mámin společník. Lydia právě pomocí telekinize házela svými mrštnými protivníky. Z reproduktorů se vydral tichý skřek ghúla, kterého zrovna dostala. Kocour zastříhal ušima.

„Už je tady Babika,“ oznámila jsem ode dveří.

„Á, bezva. Máme pro ni vodku?“ Máma se ani neotočila, tvář zaplavenou skvrnkami světla z monitorů. Jednou rukou si bezmyšlenkovitě pohrávala s koncem tlustého černého copu. Kolem krku jí visely ochranné brýle.

„No jasně. Už se do ní pustila.“

Jeden z ghúlů se vrhl proti obrazovce a Lydia zaklela. Pozvedla ruku, udělala směrem k nestvůře gesto a ta odletěla stranou. Byla v nějaké tmavé uličce s vířícími stíny.

„Mohla jsem jít s ní,“ pronesla jsem co nejvíc nenuceně. Docházelo vůbec mámě, že už jsem tři týdny nebyla venku na lovu?

„Lydia to zvládne sama, zlato. Má s sebou Roscoa a Rosii.“ To byli naši další šotci. „Běž si sednout za babičkou a odpočívej. Já přijdu na večeri.“

„Jo. Tak fajn.“ Sledovala jsem, jak Lydia vrhá další dva ghúly do připravené drátové pasti. Tmou se zaleskly kapky deště a já ji zaslechla se zasmát. „Mám vás, vy malý hovada.“

Možná si myslely, že bych se jim pletla do cesty. A možná měly pravdu.

Zamířila jsem po schodech zpátky nahoru, do našich obytných prostor. Chodbami se rozléhal zvuk mých kroků. Na základně zatím vládlo ticho. Poslední skupina učedníků u nás dokončila tréninkovou stáž minulý měsíc a další měli dorazit až příští rok.

To samozřejmě neznamenalo, že k nám přestanou ze zlé dimenze pronikat monstra. Matky mě neposlaly do akce už strašně dlouho, dokonce ani na hlášení nejnižších kategorií, dokonce ani jako zálohu nebo jako pozorovatele. Nevěděla jsem přesně proč, ale muselo to souviset s mojí mocí. Myslím, že se bály, že na lov nemám, že ho zkažím. Nic mi k tomu za ty čtyři roky – už skoro pět –, co jsem

dovršila třináct let, složila první přísahu a dostala svou moc, neřekly, ale to ani nemusely. Byla jsem jediná z rodu Daalmanů, kdo skončil s takhle ubohou schopností: vycítit energii Nicoty.

Nikdy jsem o ni nestála. Nemyslela jsem, že to je moc, kterou obdržím. Jenže během obřadu přísahy moci, kdy skrze mé tělo proudila energie Nicoty a po boku se mi zhmotnila Myška, mi *případala* jako to pravé. Moc se mi vpila pod kůži, jako kdyby tam byla vždy. A zároveň jsem ve stejném okamžiku měla pocit, že znám Myšku celé věky. Aspoň že jsem dostala skvělou společnici, když už byla moje moc na houby.

Cítím svůj *jiný* smysl neustále, na zadní stěně hlavy. Jde o takovou nepopsatelnou směs naslouchání, chutnání a vnímání energie Nicoty. Většinou ho stěží vnímám, tak jako si člověk neuvědomuje vlastní dech. Když ale zavřu oči a soustředím se na něj, jakmile vytěsním z mysli zbytek světa, tak vystoupí do popředí – jako když se člověk soustředí na dýchání. Dokážu vycítit malé koncentrace energie Nicoty a rozšířit svůj záběr i dál než do svého bezprostředního okolí. Je to náročné a nevydržím to dlouho. Babika říkává, že s věkem moje moc zesílí.

Nestane se ale o nic užitečnější.

Každý v mojí rodině byl výjimečný. Všichni moji předci, od první Bojovnice Daalmanů zrozené během Plamenů před dávnými věky, kdy se Nicota poprvé prodrala do našeho světa.

A pak jsem přišla já.

Babika v obýváku cosi mumlala Kosici. Uvelebily se spolu na pohovce pod zešíkmenými okny, ze kterých bylo vidět na trpytící se deštěm promočené město. Na skle se vrstvilily kroupy. Vypadaly jako špinavý sníh. Babika pozvedla poškrábanou sklenici z plaskla s obrázkem smějícího se banánu.

„Na zdraví, má drahá. Ty myslíš vždycky na všechno. Donesla jsi mi kufr?“ Potměšile se usklíbala.

„Cha. To sis pro srandu dovezla cihly?“ Složila jsem se na pohovku vedle ní a strčila si nohy pod sebe.

„Snažím se být připravená na cokoli. Nikdy nevíš, co tě může potkat. Jednou jsem byla na dovolené ve státech Pan-Ameriky a princezna z Říše Nové Anglie mě pozvala na hostinu. Ani nemusím říkat, jak převelice jsem byla ráda, že jsem si s sebou zabalila plesové šaty a bílé rukavice.“

„Ty máš v kufru *plesové šaty*? Vždyť tu budeš jen pár dní, ne?“ O té historce s hostinou jsem docela pochybovala – míra pravdivosti babiččinyh historek bývá různá – ale docela jsem jí věřila, že si s sebou plesové šaty přivezla. Moje babička byla vždycky tak trochu nóbl.

„Připravená na cokoli,“ zopakovala a usrkla si vodky. „Kdo má dorazit jako další?“

„Nejspíš Cheryl.“ Moje druhá nejstarší sestra měla přiletět z Utopených ostrovů, ověněná slávou za úspěšně završený tříletý hon na krakena. Jenže nikdy nebyla zrovna spolehlivá. Stejně tak dobře se mohla u dveří zjevit moje nejstarší sestra Jet a její manžel Eddy. Ti měli přiletět na pár dní ze základny na západním pobřeží. S sebou měli přivést moje dvě neteře: Pumpkin, tu nejmladší, a Bree, které bylo zrovna třináct a čekalo ji skládání první přísahy.

Vzala jsem si polštář a objala ho. „Didi dorazí stejně poslední. Ona a ten její kluk sem mají nejdelší cestu, až z Mexika.“

Babika zamrkala. Didi zrovna dokončila pět let učednických stáží, z nichž tu poslední dělala v divizi Centrální Amerika – a prý že s sebou domů vezme *přítele*.

Všichni, které jsem milovala, byli na cestě sem. Čekala jsem na ně na všechny a mísilo se ve mně tolik pocitů. Všechny jsem je měla strašně ráda a nemohla jsem se dočkat, až je uvidím, ale rodinná setkání mě vyčerpávala. Ten pocit, že nejsem dost dobrá, který jsem se snažila ze všech sil potlačit, ve stínu jejich prestiže, moci a sebevědomí jenom sílil. Brzy se měly prázdnými pokoji tohoto bytu rozléhat jejich hlasy a smích a randál, pod nohama se měli plést jejich společníci a vzduch měl jiskřit jejich společnou mocí. To byla moje rodina, Bojovníci s Nicotou z klanu Daalmanů.

Lydia se – s tváří umazanou od zeleného ghúliho slizu – vrátila z mise právě včas na večeři. Jako první si šla umýt ruce v kuchyňském dřezu. Její leguán možná schytl podobnou sprchu, ale s jeho přirozenou jasně zelenou barvou těžko říct. Máma vyšla nahoru, zrovna když jsem pokládala talíře na stůl. Byly jsme jenom čtyři, takže jsme se mohly najíst u malého stolku stojícího u dveří na střešní terasu. Šotci rádi jedli společně dole, kde měli v ubikaci vlastní kuchyňku. Ze světýlek, která jsem před pár dny natáhla do oken, se linulo veselé barevné světlo a odráželo se v kapkách, jež zvenčí stékaly po skle.

Připravila jsem babiččino oblíbené jídlo: kostky tofu pečené v miso pastě, posypané sezamovými semínky a s křupavými listy salátu jako přílohou. Babika už byla slušně nalitá, když jsme zasedly k jídlu. Skoro se netrefila zadkem na židli a hurónsky se rozesmála, když omylem vyklopila lžici salátu na stůl. Pod stolem se shromáždili naši společníci, krákali a štěbetali si spolu. Kosice už se zřejmě po teleportaci vzpamatovala.

„Famózní, má drahá!“ prohlásila Babika a olízla si prst. „Ach, to je tak skvělé být doma. Chybělo mi to, sedávat s vámi u stolu.“

„Je fajn, že jsi zpátky, mami,“ řekla máma. „Byla jsi pryč příliš dlouho.“ Chopila se servírovacích lžící a naložila na talíř Lydii, protože věděla, jaký musí mít hlad po tom, co zmasakrovala tlupu ghúlů. Až pak obsloužila sebe.

„Nemám v poslední době vůbec čas, s tím, kolik problémů nám působí Renegáti. Ale konečně jsem zvládla dorazit – na přísahu mé první praprapravnučky! A jaká to bude oslava, vždyť dorazí *všechny* moje holky.“ Babika pozvedla svoji sklenici s banánem, jako kdyby připíjela sama na sebe.

Vzala jsem si od mámy lžice a obsloužila se jako poslední. Babika ukončila aktivní službu, když jsem byla ještě malá, ale jako zapřísáhlá workoholička si hned našla náhradní funkci na čelní pozici gildy Spojených bojovnických rodin. Nemyslela jsem si, že vůbec kdy skutečně odejde do důchodu. Vždyť kromě válčení neměla žádné další koníčky. Byla Bojovnicí až do morku kostí.

„Takže Didi si přivede z divize Centrální Amerika chlapce, hmm?“ Babika se na něj zjevně těšila. „Viděly jste ho už některá?“

„Přivede a ne, neviděly,“ odpověděla jí Lydia. Otočila tvář k Babice a já si všimla, že má v krátkých kaštanových vlasech ghúlí sliz, takový zlogel na vlasy. „Jmenuje se Fergus. Dozvěděly jsme se o něm teprve minulý týden, je *hodně* stydlivá, když se na něj ptám. Nimue věří, že to bude *pravá láska*.“

„Jistě!“ zvolala máma. „Didi si ještě nikdy nikoho domů nepřivedla. Ta holka si vždycky hleděla jenom práce. Je do tohohle Ferguse úplně pominutá.“

„Co když to bude nějaký tuctový frajírek?“ nadhodila Lydia. „Co budeme dělat pak? Holky nás mají nechat *prověřit* svoje

partnery, než se *zamilují*.“ S žertovným varováním se ke mně otočila.

„Ale kuš, Lydie. Srdci neporučíš,“ zamračila se Babika. „Jsem si jistá, že Fergus bude úžasný, jak znám naši Didi. Je to přemýšlivá, chytrá dívka. A co ty, Priscillo – vídáš se s nějakými mladými lidmi, o kterých bych měla vědět?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

„Co ta dívka s modrými vlasy...“

„Ne, Babiko. Nikoho nemám,“ odsekla jsem příkře, protože jsem někoho měla, ale už nemám, a nechtělo se mi o tom mluvit.

Babika mi věnovala svůj pověstný krátký, ale pronikavý pohled – na okamžik mi připadalo, že vidí *všechno* – a pak na mě jen kývla a obrátila se k Lydii. Zeptala se jí na ghúly a konverzace se stočila jinam. Máma se natáhla a poplácala mě pod stolem po noze, což bylo přesně to, co jsem v ten moment potřebovala.

Poslouchala jsem, jak se mé matky a babička baví o ústředí gildy v Praze a tom, co tam Babika dělá. Mluvily o Renegátech, skupině Bojovníků, kteří gildu opustili a teď vyhrožují, že ji rozloží, o nových druzích monster, které se objevují v Severoafrické propasti, a o snahách jedné z rodin zajistit si větší vliv v bezpečnostní radě. Postupně jsem je vytěsnila. Babika mi připomněla moje zlomené srdce a já najednou před sebou viděla jenom jistou modrovlasou dívku, co nechtěla zmizet, ať jsem mrkala sebevíc. Snažila jsem se na ni ze všech sil zapomenout. Na to, jak jsme byly do sebe zamilované.

Po večeři jsem poprosila Lydii, aby vynesla Babice kufr nahoru do schodů, a ujistila jsem se, že má babička vše, co potřebuje – čerstvé ručníky, heslo k domácí síti, oblíbené mýdlo v koupelně. Ložnici měla přímo naproti té mojí a já jí řekla, aby mi dala vědět, kdyby jí